

Дерманський навчально-виховний комплекс
«загальноосвітня школа І ступеня -гімназія»
Здолбунівської районної ради Рівненської області

*На Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
Номінація «Література»*

ГОРИТЬ СВІЧА І ПЛАЧУТЬ НЕБЕСА

Збірка поетичних творів
Учня 6 класу
Дерманського НВК
**Дудяка Владислава
Володимировича**

Дермань - 2016

Горить свіча і плачуть небеса

Горить свіча і плачуть небеса,
Червона кров краплинами стікає,
Бо смерті піднялась страшна коса,
Земля ридає, а солдати помирають.
Сьогодні туга душу розпина,
Сьогодні плачуть матері, вдовиці,
Бо душі рідних піднялись у небеса,
До раю, до Господньої столиці.
Небесна сотня білих голубів,
Душі яких летять під небесами,
Ніхто з них помирати не хотів,
Хай вічна пам'ять лишиться за вами.
Горить свіча, і пам'яті сльоза
Тихесенько скотилася додолу,
Горить свіча, і плачуть небеса
Вони живими вже не вернуться додому...

***

Не спиться, не спиться, не спиться...
На Сході України – війна.
Навіщо, питаю?! Навіщо?!
Навіщо прийшла вона?!
Навіщо стріляють «гради»?
Навіщо гине солдат?
Навіщо ридають старенькі
Біля спалених чорних хат?
Навіщо іде воювати
Такий молодий солдат?
А вдома ридають і мати, і батько,
Й дружина, і двоє маленьких хлоп'ят?
Маленькі сини – соколята
Їх сльози струмками течуть...
Татусь знов іде воювати,
А рідні все моляться й ждуть...
Свободи, і правди, і світла
Сьогодні в країні нема.
Ви кажете: «Вільна, соборна!»
Неправда, стоїть на колінах
Україна моя!
Волає, ридає, благає:
- Прийди, захисти і спаси,
Візьми, український народе,
До зброї Шевченкове слово візьми.
Не смій зупинятись, солдате!
Не смій, і народ не вертай!

Спаси й порятуй, Божа Мати,
Вкраїнський і отчий наш край.
Прошу вас, брати, об'єднайтесь,
Заради дітей і батьків.
І хай оживе добра слава,
Яку нам Шевченко колись заповів.
І кетяг калини, і хліб запашний,
Щоб пісня лилась солов'їна,
Єднаймося, браття, єднаймося всі,
Бо ми – українська родина!

***

Станемо на коліна
перед Матір'ю – Україною.
І дух наш нехай росте до небес!
Свята година,
Молитви година,
Станемо на коліна,
Перед Матір'ю теж!

Їхні синочки пішли воювати
За мир і спокій на цій землі.
Гірко ридали Україна й мати,
Коли в домовинах синів привезли.

Хоча темна сила життя їх забрала,
Серця зупинились від ворожих куль.
Героям слава! Україні слава!
Небесною сотнею до раю ідуть!

Не плачте, матусі,
Не плачте, татусі.
Бо ваші синочки на небесах.
Не пече їм у грудях,
Не болять їхні рани.
Душі в небо злітали,

Наче білий птах.
Там, на Майдані, гинули кращі,
За гідність держави життя віддали.
З молитвою, Боже, до Тебе ідемо.
Всі душі їх чисті
До себе прийми.

Пам'яті Андрія Бріка присвячується...

Кряче чорний ворон на гіллі...
Не вернеться вже додому син її!
Не вернеться вже додому тато для хлоп'ят...
Не вернеться вже додому чоловік і брат...
Страшно плаче і ридає Дерманське село,
Бо везуть у домовині воїна з АТО.
Коридор живий створили близькі і чужі,
Безліч квітів, сотні свічів, сльози – ручаї...
Наш герой упав на полі, як осінній лист.
Винні в цьому БТРи, куль невпинний свист...
Серце облилося кров'ю від великих втрат.
Полягло тоді з Андрієм ще кілька солдат.
Не вернуться вже живими хлопці молоді,
Та залишаться героями на рідній землі.
Не почують більше діти татка голосок,
Бо лежить у домовині, як отой листок...

***

Чути дивну пісню соловейка в лузі,
Він шебече на калині: «Об'єднаймо, друзі!»
У далекому степу чорний ворон кряче,
Досить болю, гірких сліз:
- Не здавайсь, юначе!
Плачуть зболені поля, гаї і діброви.
Плачуть рідні матері, їхні діти, вдови.
Плаче український край – ріки крові, горя:
- Об'єднаймося, брати!
Ми – народ, ми – воля!
Ми відстоїмо себе, Україно-ненько.
- Об'єднаймося, українці! – шепоче серденько.

***

Моє село, мій рідний Дермань,
Я так люблю тебе, повір!
За сади квітучі,
За Турецькі кручі,
За незламну волю прадідів-дідів.
Земле моя рідна, західна і східна,
Матінко Вкраїно, встань і захисти
Діток своїх рідних, втомлених і бідних,
Що так гинуть страшно від війни-біди.
Полягло чимало воїнів відважних,

Смерть життя забрала всім їм молодим.
Мати гірко плаче: «Любий мій синочку,
Не йди –загинеш, я прошу не йди!»
- Матінко єдина, я твоя дитина,
Ненечко, голубко, прошу – відпусти:
Україна гине, Батьківщина гине,
Мушу рятувати, мушу берегти.
Темна ніч настала, хлопця заховала
Під своє холодне темне полотно.
Україні слава! Всім героям слава!
Їх багато, мужніх, в боях полягло!..

***

На дворі розгулялася Метелиця,
І сніг лапатий падає до ніг.
Різдвяні свята всім несе Хурделиця,
А я стою... І думаю про них...
Про тих, хто там на Сході у окопах,
Про тих, хто мерзне й гине на війні,
Яке ж Різдво без батька, сина, друга?
Які ж свята, коли немає поруч їх?
Під звуки «градів» - сніг лягає в полі,
Під кулі свист – лунає тихо коляда,
Мій Господи, прошу втамуй їх болі,
І дай для всіх хоч крапельку тепла.
Я все стою, а сніг летить невпинно,
Сердитий вітер хоче збити з ніг,
Мій любий Господи, прийми мою молитву
За всіх померлих воїнів й живих!

Пробач мені

Пробач мені коханий, любий сину,
За ніч безсонну на передовій,
Пробач мені, моя дитино,
За те, що зараз йде запеклий бій.
Пробач, що я не врятувала ,
Тебе пташино, ангелочку мій,
Пробач за біль, за втому, за образи,
Пробач за все, лебедику,
Соколику ти мій.
Пробач, що сльози ллю солоні,
Що ти десь там, що скоро рік Новий,
Моє серденько облилося кров'ю,
Кровиночко, журавлику, ти мій!
Пробач, що я не захистила!

Пробач, що я не вберегла!
Пробач, пробач мені, моя дитино,
Пробач, що зараз йде війна!

Рідна мова

Рідна мова калинова,
Шепіт поля і дібров,
Рідне слово, мудре слово,
Кожен мовить знову й знов.
Від бабусі і матусі пам'ятаю ті слова:
- Любий синку, рідний внучку,
Знай, що мова в нас одна.
Українська, материнська,
З діда-прадіда живе,
Рідне слово калинове,
Не цурайсь його ніде.
Йди у світ, моє хлоп'ятко,
Йди і завжди пам'ятай:
Україна – наша мати,
Солов'їний, отчий край.